

Αριστερή Μεταρρύθμιση

Παράταξη Πανεπιστημιακών

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η οικονομική κρίση που βιώνουμε τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας είναι συνδυασμός τουλάχιστον τριών παραγόντων:

- **της κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος** που προσπαθώντας να εξασφαλίσει όλο και μεγαλύτερα βραχυπρόθεσμα κέρδη στο κερδοσκοπικό και τραπεζικό κεφάλαιο και στους «λειτουργούς» του οδήγησε σε πλήρη ανισορροπία μεταξύ πραγματικής και λογιστικής οικονομίας. Οι δυνάμεις αυτές κυριαρχούν απόλυτα και σήμερα, επιβάλλοντας στα κράτη και στις εκλεγμένες κυβερνήσεις τους όχι μόνο την διάσωση τους από τη χρεωκοπία αλλά και τη χρηματοδότηση της με μεταφορά πόρων που περικόπτονται από τις δαπάνες των κρατικών προϋπολογισμών ως υπερβολικές και περιττές.

- **της κρίσης της ελληνικής κοινωνίας που αποτυπώνεται σε δημοσιονομική κρίση** ως συνδυασμός:

(α) σειράς κυβερνήσεων ευάλωτων για κάθε είδους «ρυθμίσεις» (φορολογικές και ασφαλιστικές ρυθμίσεις, ρυθμίσεις για προμήθειες και έργα κλπ) δαπάνες και διορισμούς υπέρ των ισχυρών ομάδων πίεσης και των πολιτικών φίλων που μείωσαν τις εισπράξεις του κράτους και αύξησαν τις δαπάνες χωρίς να υπάρχει αναπτυξιακό αποτέλεσμα,

(β) ενός κρατικού μηχανισμού αυταρχικού, αναποτελεσματικού και διεφθαρμένου που εξασφαλίζει «πρόσθετα εισοδήματα» σε ιδίους και ημετέρους, αφήνοντας όμως άδεια τα κρατικά ταμεία και βάζοντας αναρίθμητα εμπόδια σε όποια εποικοδομητική προσπάθεια και τέλος

(γ) μιας κοινωνίας (ή καλύτερα ενός αθροίσματος ατόμων χωρίς συνοχή και κοινούς στόχους) που έχει εθιστεί στο να διευρύνει την οικονομική της ευημερία σε βάρος των άλλων (των «κουτόφραγκων», του κράτους, του περιβάλλοντος, των πιο αδύναμων μελών της).

- **της κρίσης της παρασιτικής, κερδοσκοπικής και αντιπαραγωγικής δομής της ελληνικής οικονομίας** που ποτέ δεν απέκτησε γερές παραγωγικές ρίζες ώστε να είναι ανταγωνιστική.

Αν και οι 2 τελευταίοι παράγοντες έχουν βαθιές τις ρίζες τους στο χρόνο, η διακυβέρνηση Καραμανλή τους έδωσε διαστάσεις εκρηκτικές με αποτέλεσμα να σκάσουν σαν ατομική βόμβα στα χέρια μας.

Μπροστά σ' αυτή τη πραγματικότητα και κάτω από τις πιέσεις των πιστωτών και των Κυβερνήσεων τους που χρησιμοποίησαν ως κύριο επιχείρημα την αναξιοπιστία της χώρας, η λύση που «επιλέχθηκε» τελικά ήταν μια «ελεγχόμενη» χρεοκοπία με ένα μείγμα δανεισμού με ιδιαίτερα υψηλά επιτόκια από τον Μηχανισμό Στήριξης και υψηλές περικοπές στις δημόσιες δαπάνες που πλήττουν άμεσα το σύνολο των εργαζομένων και των συνταξιούχων (μισθοί, συντάξεις, κοινωνικές παροχές, μελλοντικές συντάξεις), ενώ ενισχύουν και επιμηκύνουν χρονικά την ύφεση στην οποία έχει εισέλθει η Ελλάδα από το 2009.

Τα αποτελέσματα της πολιτικής αυτής είναι σήμερα ορατά και οι συνέπειες τους οδυνηρές, χωρίς να υπάρχει το παραμικρό ενδεχόμενο βελτίωσης. Η άποψη μας είναι ότι στη σημερινή συγκυρία λύση που να προασπίζει τα καλώς εννοούμενα συμφέροντα των «μη εχόντων και μη κατεχόντων» δεν υπάρχει μέσα στο κυρίαρχο οικονομικό μοντέλο. Η νεοφιλελεύθερη προσέγγιση δεν έχει άλλο στόχο από την αναδιανομή του εισοδήματος προς την άλλη κατεύθυνση και μόνο όταν η συγκυρία ευνοεί «μοιράζει» αγοραστική δύναμη. Μια ουσιαστικά διαφορετική πολιτική προϋποθέτει ότι τουλάχιστον σε ευρωπαϊκό επίπεδο η κυρίαρχη άποψη θα ήταν διαφορετική.

Η πολιτική αυτή έχει πλήξει καίρια όλους τους τομείς κοινωνικής πολιτικής της χώρας και ιδιαίτερα τη Παιδεία. Ιδιαίτερα σε ότι αφορά την Ανώτατη Εκπαίδευση, παρά τα σημαντικά περιθώρια εξορθολογισμού των δαπανών που υπήρχαν και έγιναν σε μεγάλο βαθμό το χρόνο που πέρασε, η συνεχιζόμενη οικονομική ασφυξία πανεπιστημίων και πανεπιστημιακών, σε συνδυασμό με το πάγωμα των διορισμών αλλά και των κονδυλίων για την έρευνα (έστω και αν οι πόροι προέρχονται από την ΕΕ), έχουν οδηγήσει την πλειοψηφία των ΑΕΙ (ειδικά των περιφερειακών) σε αδιέξοδο. Ενώ βρισκόμαστε στη φάση επεξεργασίας των προϋπολογισμών για το 2012, οι προϋπολογισμοί των ΑΕΙ για το 2011 δεν έχουν εγκριθεί!

Η κατάσταση στην έρευνα παραμένει το ίδιο ζωφερή: από πλευράς χρηματοδότησης έχουν εξαντληθεί τα κονδύλια για βασική έρευνα στα πανεπιστήμια αφού οι εναπομείναντες πόροι του ΕΣΠΑ θα κατευθυνθούν στη ΓΓΕΤ για εφαρμοσμένα προγράμματα και την σύνδεση με την παραγωγή. Από την άλλη πλευρά, το θεσμικό πλαίσιο που διέρρευσε δημιούργησε ισχυρές αντιδράσεις βάσει της πρόθεσης ιδιωτικοποίησης όλων των ερευνητικών κέντρων.

Ταυτόχρονα η Κυβέρνηση άρχισε να τροποποιεί τον νέο νόμο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης πριν περάσει ένας μήνας από την ψήφιση του επιβεβαιώνοντας όσους μίλαγαν για ένα αναποτελεσματικό νομοθετικό πλαίσιο που δεν θα βοηθήσει τα ΑΕΙ να εκπληρώσουν τον ρόλο τους. Το αίτημα για Ισχυρό, Δημόσιο, Αυτοδιοικούμενο Πανεπιστήμιο που θα παράγει νέα γνώση και θα τη διαχέει προς όφελος καταρχήν των φοιτητών και της κοινωνίας γενικότερα στην οποία και θα λογοδοτεί δεν εισακούστηκε.

Δεν εισακούστηκε ούτε και η αναγκαιότητα για ουσιαστική συμμετοχή των Πανεπιστημίων και των Πανεπιστημιακών στην διαμόρφωση των συνθηκών της εξόδου από την πολύπλευρη κρίση. Αντίθετα οι Πανεπιστημιακοί μαζί με τους λοιπούς εργαζόμενους

βρισκόμαστε διαρκώς «στριμωγμένοι στη γωνία» και κατηγορούμενοι ως υπαίτιοι όλων των δεινών της χώρας, ενώ οι λύσεις αναζητούνται «ενάντια» στους πολίτες και στις κοινωνικές ομάδες και όχι μαζί τους.

Ο συνδυασμός των παραπάνω έχει οδηγήσει τα Πανεπιστήμια σε μια εκρηκτική κατάσταση που τροφοδοτείται διαρκώς από τις πράξεις και τις απειλητικές διακηρύξεις του Υπουργείου Παιδείας, εκτρέποντας τα πλήρως από το έργο τους.

Παρόλα αυτά η ΑΡΜΕ μαζί με τη πλειοψηφία της Πανεπιστημιακής Κοινότητας υποστήριξε το σύνθημα ΑΝΟΙΧΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ και δίνει καθημερινά τη μάχη μέσα σε δύσκολη οικονομική και πολιτική συγκυρία ώστε να μην πληγεί περισσότερο η ελληνική οικογένεια

Ως Πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, καλούμαστε να απαντήσουμε αποστομωτικά στις απαράδεκτες μεθοδεύσεις και στη συστηματική απαξίωση του δημόσιου Πανεπιστημίου και των λειτουργιών του. Καλούμαστε να αποδείξουμε ότι δεν υπερασπιζόμαστε «κεκτημένα» και «προνόμια», συναλλαγές κι ένα τελματωμένο Πανεπιστήμιο, αλλά την ίδια την πανεπιστημιακή λειτουργία, σε επίπεδο διδασκαλίας και έρευνας, την ανάπτυξη της κριτικής σκέψης, την ελεύθερη διακίνηση ιδεών.

Ως Πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, οφείλουμε μέσα από την εφαρμογή του νόμου,

- να αναδείξουμε τα αρνητικά σημεία των ρυθμίσεων του νέου νόμου,
- να αγωνιστούμε για την αλλαγή αυτού του θεσμικού πλαισίου με βάση τις θέσεις που έχει καταθέσει η Πανεπιστημιακή κοινότητα και
- να καταβάλουμε κάθε προσπάθεια ώστε το τελικό αποτέλεσμα να είναι προς την κατεύθυνση της αναβάθμισης των σπουδών και της λειτουργίας των ΑΕΙ.

Ως Δημόσιοι Λειτουργοί ζητάμε από την Πολιτική Ηγεσία:

- να πάψει να επιρρίπτει τα λάθη της και τις ευθύνες της στους άλλους ως άλλοθι της δικής της ανικανότητας και διαφθοράς
- να πάψει να απειλεί με αντίποινα τα Πανεπιστήμια για μη εφαρμογή των νόμων, όταν η ίδια νομοθετεί χωρίς σοβαρή μελέτη των αναγκών των ΑΕΙ και επομένως και χωρίς τη συναίνεση της ακαδημαϊκής κοινότητας ενώ παρανομεί κατά συρροή μη εφαρμόζοντας τους δικούς της νόμους δίνοντας το παράδειγμα «απειθείας» στην κοινωνία
- να σταματήσει την υπονόμηση του έργου και του κύρους των ΑΕΙ προς τη κοινωνία
- να στηρίξει με διαφανή και αξιοκρατικό τρόπο τα ΑΕΙ (χρηματοδότηση, προσωπικό) στην λειτουργία τους προς όφελος της νέας γενιάς, της ανάπτυξης και της κοινωνίας γενικότερα
- Τέλος, να αλλάξει τον χαρακτήρα και την ονομασία του σημερινού Υπουργείου Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων σε Υπουργείο Παιδείας και Έρευνας. Η σημερινή κοινωνική, πολιτική και οικονομική κρίση πρέπει να σημάνει την αρχή πραγματικών μεταρρυθμίσεων όπως αυτή του διαχωρισμού εκκλησίας και κράτους.